Mediana Stan

Regele Harbuz

Poveste și piesă de teatru

LiterNet.ro
2011

Redactor: Răzvan Penescu rpenescu@literne t.ro
Editor format .pdf Acrobat Reader: Mircea Drăgoi

Text şi ilustraţii © 2011 Reea
(Mediana Stan, Liviu Boar şi Ferenczi Zsolt-Csaba)
Toate drepturile rezervate.

© 2011 Editura LiterNet pentru versiunea .pdf Acrobat Reader
Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format. Distribuirea gratuită a cărţii prin intermediul altor siteuri, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sunt interzise şi se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor şi drepturile conexe, în vigoare.

LiterNet.ro

ISBN-978-973-122-037-6
Editura LiterNet
editura.literne t.ro | office@literne t.ro

Mediana Stan

Regele Harbuz

Poveste

ilustrații de
Liviu Boar și Ferenczi Zsolt-Csaba

LiterNet.ro

A fost odată un rege căruia îi plăceau foarte mult pepenii, de aceea i se spunea regele Harbuz. Nu-i plăcea doar să-i mănânce. El însuşi semăna seminţele, săpa şi uda, dar pepenii putrezeau înainte de a se coace. Oricât îşi băteau luminatele capete regele şi curtenii săi nu puteau să afle care era pricina pentru care pepenii nu ajungeau să fie buni de mâncat. Regina împărtăşea preocuparea regelui, cum se putea altfel? Dar ea îşi dorea, mai mult decât pepeni, un copil, mai ales că nu mai era aşa de tânără şi se gândea că nu va avea nici o mângâiere la bătrâneţe.

Într-o zi, pajul regelui, Brustur, nu putu să se scoale

dis-de-dimineaţă, oricât i-a ţârâit greierul cel mare care îi dormea sub pernă, pentru a trage draperiile împodobite cu pepeni desenaţi din camera regelui, astfel încât lumina puternică a soarelui să nu-l deranjeze pe stăpânul său. Regele Harbuz se trezi cu razele fierbinţi pe faţă şi se mânie grozav. Îşi strigă pajul:

- Bruuusstuuuuuuurrr!, atât de tare încât geamurile de cristal se făcură ţăndări, iar camera se umplu de cioburi mărunte ca nisipul.

Pajul dormea în cămăruţa lui, rupt de oboseală,

pentru că toată noaptea udase pepenii. Sări ca ars și dădu fuga la rege. Crăpă ușa și își băgă doar nasul, precaut. Regele și regina stăteau ridicați pe jumătate în patul lor aurit, buimaci, acoperiți de un praf sclipitor, în lumina intensă a soarelui. Intră la ei atât de uimit încât nici nu mai simți cioburile sub picioarele goale. Începu a se văicări:

- Iertare, Măria ta, nu am putut să mă scol pentru că...

- Să taci, nătărăule, dacă se mai întâmplă o dată una ca asta am să te trimit la pădure să crești porcii și-l aduc pe Cristur Porcarul în locul tău!, și regele trase mânios plapuma de pe pat aruncând un val de pulbere asupra pajului.

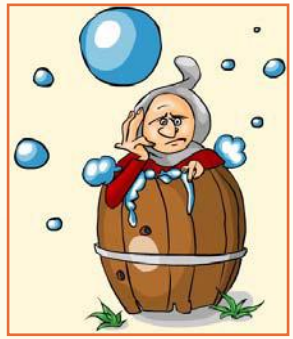

Brustur ieși sclipitor și gânditor. Se duse și se vârî în butoiul plin de apă cu care uda pepenii, pentru a se spăla de praful de cristal. Porcarul era prietenul său dar nu-l mai văzuse de un car de ani... și asta tot din cauza pepenilor care trebuiau udați zi și noapte și din cauza draperiilor împodobite cu pepeni desenați... Draperiile trebuiau trase dimineața și seara, seara și dimineața... Dimineața, pentru a face umbră... Seara, ferestrele de cristal trebuiau dezvelite deoarece reginei îi plăcea să adoarmă la lumina stelelor... Oare porcarul știa ceva despre necazul lor? Ieși din butoi, înainte ca pulberea de cristal să se fi curățat de pe el. Se îmbrăcă și porni cu rabla lui de mașină către pădurea care se zărea în depărtare, în care se îndopau cu jir porcii regelui.

- Cristur!

- Brustur!

Cei doi se îmbrățișară iar Brustur spuse:

- De ani de zile ne chinuim să creștem pepeni, dar

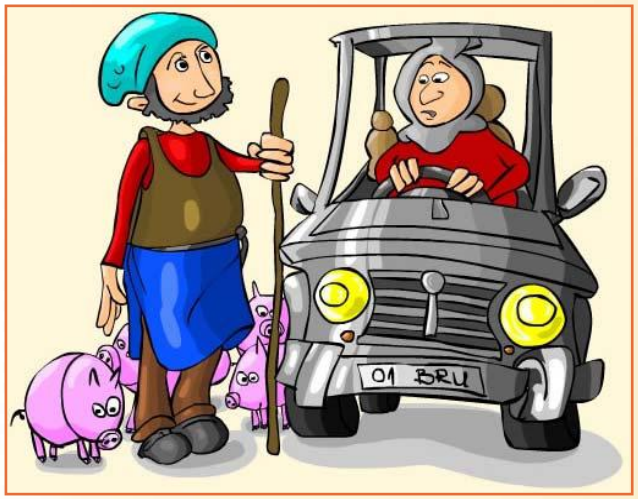

după ce apar încep a putrezi şi nu se alege nimic din munca noastră. Oh! M-am săturat! Regele este îmbufnat tot timpul... iar ce s-a întâmplat azi dimineaţă a pus vârf la toate.

- Ce s-a întâmplat?

- N-am putut să mă scol la timp iar regele a răcnit atât de tare încât s-au spart geamurile. Să fi văzut... toate lucrurile, şi ei, sclipeau şi scoteau scântei.

- Aha, văd că ţi-au intrat cioburi în piele...

- Da, şi nu se duc cu una, cu două. Brustur tuşi şi hârâi îndelung, apoi scuipă un praf sclipitor.

- Hm, hm, zise porcarul, ştii ce? Ar trebui să mergi în Ţinutul Rotund, să aduci nişte seminţe de acolo.

- Ţinutul Rotund? N-am auzit de aşa ceva.

- Acolo pământul este roşu iar lumina cade în dungi, o dungă verde, o dungă argintie. Aşa se spune. Nu ştiu dacă este adevărat.

Brustur începu a-şi frânge mâinile.

- Dar cum ajung acolo? Şi când să mă duc?

- Îţi voi arăta eu. Adu aici un pepene putrezit şi un dar de preţ pentru cel ce îţi va da seminţele.

- Un dar de preţ!, pufni Brustur. De unde?

- Asta trebuie să găsească cel ce merge acolo, eu nu te pot ajuta, zise Cristur.

Brustur se întoarse la castel. Făcu tot felul de treburi chinuit de gândul la dar, când deodată îi zări pe rege şi pe regină îndreptându-se spre camera lor de culcare. Draperiile! Ajunse înaintea lor fugind pe un alt coridor şi trase draperiile, dar acestea se desprinseră şi căzură peste dânsul. Deschise fereastra care dădea spre ogor şi sări trăgând draperiile după el, pentru a nu fi certat. Regele şi regina tocmai intrau în timp ce ultima bucată de draperie se scurgea pe fereastră. Se gândi că a doua zi le va pune la loc înainte ca ei să le observe lipsa, apoi o lumină se făcu în mintea lui. Îndesă draperiile în traistă, culese un pepene şi se aruncă în maşină. Ajunse la Cristur.

- Am făcut rost de un dar de preţ, aproape fără să vreau. Să-ţi arăt!

- Lasă, că nu e timp, zise Cristur cântărindu-i traista, sper să-i placă!

- Acum ce fac, pe unde o iau?

Porcarul îi dădu un cuțit și-i spuse:

- Taie pepenele și vezi că drumul duce prin el. Să nu te miri de nimic și să ții seamă de un lucru, mai ales când vei ajunge la Groapa Putredă: să nu-ți fie teamă!

Brustur înfipse cuțitul în pepene iar acesta crăpă și trosni. Brațul lui intră până la umăr, apoi dispăru cu totul în pepene. Se trezi între niște munți din stânci violet, negre și roșii din care se prelingeau fire de apă. Vârfurile erau acoperite de o zăpadă roz. O cărare strâmtă suia în fața lui iar el porni pe cărarea aceea. Merse și merse, merse și merse. De sus, se deschideau alte lanțuri de munți învăluiți în cețuri roz-albe. Un munte luminos, un munte întunecat. Ajunse la o colibă rotundă, verde, cu două ferestre tăiate ca niște ochi și o ușă tăiată ca o gură. Ferestrele și ușa erau luminate. Brustur, aproape mort de oboseală și înghețat, bătu la ușă.

- Intră!

Pe un fotoliu rotund, acoperit cu preșuri colorate ședea o făptură groasă, un fel de vierme uriaș, alb și lucios, cu brațe goale, subțiri și un cap chel de om. Brustur îl salută și îl întrebă dacă el este stăpânul semințelor. Auzind cuvântul „stăpân”, făptura, măgulită, mormăi un cuvânt aprobator și îl măsură de sus până jos cu ochii lui mici și sclipitori. Brustur scoase din traistă draperiile iar făptura se minună de pepenii desenați care le împodobeau. Întinse o mână umedă, cu degete roșii, lungi, și îi strânse mâna lui Brustur:

- Mulțumesc! Poți să te întorci!

- Și semințele? întrebă Brustur uitând de frig și de oboseală.

- Vei vedea, spuse făptura, nu vei ajunge fără ele.

- Și din semințele voastre... se vor face pepenii?

- Poate da, poate ba!

Brustur se pleoști când auzi răspunsul, dar nu avu ce să facă. Își luă rămas bun, dădu să iasă, dar se întoarse și adăugă într-un suflet:

- Domnule... aaa, vru să zică „vierme”. Știți cumva, pepenii noștri... de ce putrezesc?

Domnul făcu un salt neașteptat către Brustur:

- Acesta este Ținutul Rotund, locuitorii lui se numesc rotundani iar eu sunt Rotundanul Rotundanilor! Hm! spunând acestea Rotundanul se înfășură în draperii și începu să se legene privindu-se cu încântare într-o oglindă.

Brustur așteptă ca el să să mai spună ceva. Văzând că se întoarce în fotoliu fără să-i mai dea atenție, ieși din colibă. Cărarea cobora muntele și curând ajunse la marginea unei prăpăstii. Era zi, dar prăpastia era întunecată. Privind cu atenție văzu colcăind pe fund umbre înfricoșătoare. Groapa Putredă! își zise el. Un podeț îngust de o palmă al cărui capăt se pierdea într-o negură roșie traversa gaura aceea fioroasă. Brustur porni pe podeț cu brațele întinse. Praful de cristal de pe

piele lumina puțin și îl ajuta să vadă pe unde pune piciorul. Câte o formă neagră, lungă, cu ochi răi de fiară se arunca asupra lui, brațe descărnate se zbăteau și se întindeau să-l înșface. Brustur începu să cânte, ca nu cumva să i se facă frică. Pe neașteptate se trezi atacat de un monstru. Niște gheare lungi, roșii, i se cățărau pe trup. Brustur se luptă cu ghearele iar ghearele se luptară să-i lege de gât un săculeț cu semințe însă el nu știa asta. Căzu de pe podeț rostogolindu-se prin aer un timp care i se păru foarte îndelungat până se lovi de pământ în pădurea lui Cristur. Tocmai răsărea soarele iar porcarul dormea rezemat de un șir de porci. Nu departe de Cristur zăcea un pepene putred, tăiat în două. Brustur privi lung pepenele. Îl trezi pe porcar.

- Am fost unde m-ai trimis și viermele acela, Rotundanul, a primit darul, dar semințe nu mi-a dat.

- Cum nu ți-a dat?, Cristur deschise ochii și îi arătă sacul de la gât.

- Deci Rotundanul s-a ținut de cuvânt, se bucură el. Acum trebuie să alerg la castel, să trag draperiile. Oh, dar care draperii? I le-am dus lui... Ce mă fac?

- Hai că merg cu tine, porcii și-or duce ei singuri de grijă!

Nu se apropiară bine de castel că Brustur auzi răcnetul cunoscut: „Bruuustuuuuuurrrr!" Pajul își puse brațele peste cap așteptând și zgomotul de geamuri sparte. Cum acesta nu veni, fugi la ușă, urmat de Cristur. Iar când regele răcni din nou, cu puteri slăbite:

- Unde-s draperiile? Ai să vezi tu, nemernicule! Să vină Cristur Porcarul!, cei doi dădură buzna ținând sacul ridicat:

- Semințe de pepeni din Ținutul Rotund, Măria ta!

Regele întinse mâna pentru a lua săculețul și rămase astfel vrând să-i certe aspru, dar ceva în sinea sa nu-l lăsă. Înhață sacul, îl desfăcu și răsturnă pe o tavă de argint semințele negre.

- Să vină marele consilier Urzică!

Marele consilier Urzică se înființă numaidecât,

mititel în haina lui înfoiată, târând nişte joarde de urzică prinse de brâu. Îşi ridică din piept barba ţepoasă şi-i împunse pe Brustur şi Cristur cu o privire poncişă, plină de dispreţ. Regele şi consilierul se sfătuiră o vreme, în şoaptă, în cele din urmă regele spuse:

- Merg cu voi să le semănăm şi dacă nici de data asta nu vor fi buni pepenii, capetele voastre le vor ţine locul pe tavă!

Se duseră pe ogor. Brustur şi Cristur ţineau tava cu seminţe, iar regele le sădea una câte una în vreme ce consilierul îi făcea vânt cu un evantai uriaş. Pe dată nişte vreji ieşiră răsucindu-se cu putere, îi luară pe sus pe consilier şi pe rege şi urcară pe zidurile castelului oprindu-se cu ei între turnuri. Se stârni agitaţie mare. Curtenii aruncau scări de funie şi se căţărau dar cădeau unul câte unul iar vrejii îi înhăţau de mâini sau de picioare şi-i ţineau strâns. În scurtă vreme vreo zece curteni atârnau în vreji. Doar pajul şi porcarul reuşiră să urce pe scările de funie, Brustur la rege, Cristur la consilier. Brustur scoase un cuţit şi vru să taie tulpinile, dar regele strigă:

- Nu, nătărăule, mai degrabă mă tai pe mine decât vrejii!

Consilierul ţinea morţiş să fie descâlcit cu tot cu joardele lui de urzică, treabă destul de anevoioasă. După ce fură descâlciţi, alte necazuri. Regele rămase agăţat doar de vârfurile răsucite ale încălţărilor. Apoi vântul îi smulse haina marelui consilier. Cristur trase o spaimă grozavă crezând că însuşi marele consilier fusese luat de vânt. Regina şi doamnele ei de onoare stăteau într-un turn strânse una în alta, cu fustele curgând printre creneluri şi mâinile la ochi, abia cutezând să privească printre degete.

În sfârşit, coborâră cu toţii fără a fi vătămaţi nici vrejii, nici înaltele feţe, nici joardele de urzică. Abia după ce strânseră scările văzură coroana regelui rămasă în vreji. Brustur vru să urce din nou s-o ia dar regele Harbuz îi zise să nu-şi mai primejduiască viaţa deoarece oricum avea să cadă când s-or usca tulpinile.

La câtva timp după această întâmplare, Brustur şi Cristur se duseră pe ogor să ia tava lăsată acolo. Când se întoarseră, deasupra castelului, în vrejii în care fusese agăţat regele, un pepene dădea o lumină vânătă-aurie. Şi chiar pe pepene strălucea coroana lui Harbuz! Alergară în turn. Brustrur întinse tava şi pepenele căzu pe tavă. Peste pepene căzu coroana.

Regele se afla la cină. Brustur şi Cristur intrară cu pepenele şi el se bucură că în sfârşit, după ani lungi, s-a făcut un pepene pe pământul lui. Apoi se supără: un singur pepene pe tot ogorul? Îşi puse coroana pe cap, luă un cuţit de argint şi vru să-i împungă coaja. Pepenele lunecă de pe tavă, se rostogoli printre mese şi scaune iar curtenii săriră să-l prindă repede, să nu se spargă. Pepenele însă se rostogoli mai departe pe coridoare şi

prin sala armelor ascunzându-se sau ieşind la lumină. Când cineva credea că a pus mâna pe el, pepenele continua să se dea de-a dura. Ajunse în camera regelui şi rămase nemişcat pe covorul împodobit cu pepeni desenaţi, astfel că oricât căutară, nu-l observă nimeni.

Regele intră în cameră, se aplecă şi dădu cuverturile la o parte uitându-se cu luare-aminte sub pat. Nimic! Se făcu noapte. Regele şi regina încetară cu căutatul. Se duseră la culcare şi încuiară uşile. Curtenii rămaseră căutând pepenele prin castel. Căutară până dimineaţă, când căzură înciudaţi, frânţi de oboseală.

Dimineaţa nu a fost nimeni în stare să tragă draperiile cele noi, însă regele nu se mai supără. Lumina soarelui cădea chiar pe pepene şi el fu primul lucru pe care îl văzu când se trezi.

- Poftim, uite unde era!, se miră el.

Cioc! Cioc! Brustur şi Cristur intrară galbeni la faţă:

- Măria ta, pepenele a intrat în pământ!

- O să intraţi voi, nătărăilor, cât de curând! Luaţi-l de colo!, şi arătă spre pepene.

Brustur şi Cristur ridicară pepenele şi îl duseră la masă iar regele Harbuz veni să-l spintece şi să-l mănânce. Când întinse cuţitul, pepenele lunecă din nou şi începu să se dea de-a dura cu consilierii după el.

La fel ca în ziua din urmă, când credeau că îl prind, pepenele găsea o cale de scăpare şi se rostogolea când sub un jilţ, când pe sub mese sau pe după statui. La un moment dat, marele consilier Urzică îi tăie calea spunând:

- Acu' n-ai să scapi!

Pepenele îi trecu printre picioare şi marele consilier căzu pe spate şi se rostogoli chiar pe scara cea mare a castelului, până jos.

După această ispravă, pepenele ajunse într-un umbrar unde regina stătea şi cosea cu doamnele de onoare. Se ascunse la picioarele ei, sub fustele largi de

mătase. Ea se ridică şi îşi întinse braţele să se dezmorţească. Se lăsă să cadă iar pe scaun şi alunecă pe pepene. Îşi strânse fustele să vadă pe ce s-a aşezat şi văzând că stă pe pepene, chicoti. Atunci pepenele se învârti cu regina prin umbrar în vreme ce ea râdea în hohote. Doamnele de onoare rămaseră uimite văzând-o cum se învârtea pe pepene.

- Destul că am ameţit!, strigă ea. Pepenele se opri. Intrară cu toatele în castel cu pepenele rostogolindu-se pe sub fustele lor ocrotitoare, umflând când poala uneia, când poala alteia, astfel încât păreau că plutesc

pe valuri de mătase.

Regina se duse la oglindă. Luă pepenele şi îl aşeză pe pântece. Se întoarse şi se privi dintr-o parte, oftând. Atunci pepenele intră înăuntrul ei, iar ea arăta acum ca o femeie însărcinată, gata să nască. Regina şi doamnele se speriară, dar se şi bucurară totodată. Merseră în sala tronului. Regina se aşeză solemnă în jilţ înconjurată de doamne în timp ce regele şi curtenii umblau de-a buşilea pe sub mese, căutând pepenele. Regina şi doamnele se întrebau în şoaptă una pe alta:

- Să-i mai lăsăm să caute?

- Să-i mai lăsăm!, îşi făceau ele semne, abia ţinându-şi râsul.

Regele şi curtenii căutau şi căutau.

- Să-i mai lăsăm să caute?

Regina îşi pierdu răbdarea. Zâmbi şi spuse:

- Nu mai căutaţi, pepenele este la mine!

Mirarea regelui a fost mare. El se întreba: oare ce va naşte regina dacă înăuntrul ei se află un pepene? Puse mâna pe pântecele ei. Acolo se simţea o vietate care mişca la fel ca un copil în pântecele mamei. Dar era oare copil? Regina şi doamnele ieşiră iar regele şi curtenii se puseră la sfat cu feţe pline de îngrijorare. Dacă în pepenele acesta nemaivăzut care se află acum în regină prin viclenia lui, sălăşluieşte vreo dihanie? Un murmur de groază trecu prin adunare. În vremea aceasta regina se dădea în leagăn, doamnele împingeau leagănul şi râdeau.

În cele din urmă regina născu un băiat cu obrajii roşii ca miezul de pepene, spre marea bucurie a regelui. Îl numiră Arbus, de la „harbuz”. Odată cu naşterea copilului, ogorul se umplu cu pepeni. Cristur şi Brustur dădură buzna strigând:

- Care peste care de pepeni, Măria ta, tot poporul înfulecă pepeni!

Consilierul Urzică interveni ţepos:

- Tăceţi! Asta eu anunţ! Măria ta, în calitate de mare consilier, transmit un comunicat oficial: tot poporul înfulecă pepeni!

- Înfulecăm, înfulecăm, dar ar trebui să ne şi întrebăm, spuse regele, de ce au putrezit pepenii până acum? De ce acum nu mai putrezesc? Înfipse cuţitul într-un pepene care se afla în faţa lui şi deodată din el ţâşni ca un arc un fel de vierme uriaş, alb şi lucios, cu un cap chel de om. Era Rotundanul! Toţi se dădură înapoi îngroziţi, însă Rotundanul vorbi dezinvolt agitându-şi braţele subţiri:

- Acesta este Ţinutul Rotund iar eu sunt Rotundanul Rotundanilor! Hm! Eu am dat poruncă supuşilor mei să vă strice pepenii pentru că odată, cu ani în urmă, mergeam pe ogorul vostru şi bunicul regelui a dat cu calul peste mine, m-a călcat pe coadă şi nu şi-a cerut

scuze, nici nu mi-a adus vreun dar. Am fost foarte încântat de draperiile împodobite cu pepeni desenați și v-am iertat. Ba mai mult, i-am făcut și eu un dar reginei... Acum vă urez poftă bună!

Rotundanul se retrase în pepene la fel de brusc cum ieșise.

Brustur povesti de-a fir-a-păr despre călătoria în Ținutul Rotund, iar regele îi copleși pe el și pe Cristur cu daruri și îi ridică în rang.

Pepenii erau atât de dulci și de buni încât vestea despre țara cu pepeni trecu hotarele. Regele vecin, Mătrăgună, ceru semințe, iar Cristur și Brustur, acum consilieri, îi trimiseră. Dar semințele dădeau roade numai dacă vroia Rotundanul, și cum Mătrăgună nu-i făcuse niciodată un dar, nu răsări nimic. El trimise la regele Harbuz un sol în armură, cu crengi negre pe coif și cu o scrisoare care suna astfel: „Dacă nu ne dați pepeni, în trei zile vă vom ataca. Vă vom pustii pământul și nimeni din neamul vostru nu va mai mânca vreun pepene, nici măcar nu va mai vedea vreun pepene, niciodată. Nici copiii voștri nu-și vor mai face felinare din pepeni, nici jucării din semințe multe de pepene.

Ogorul vostru se va umple de mătrăgună!”

Regele Harbuz se supără foarte, pentru că fiind un rege pașnic, nu era prea priceput într-ale bătăliei. Arbus, care era acum flăcău voinic, deoarece crescuse mult mai repede decât copiii care nu se trăgeau din pepeni, îi zise:

- Nu-ți face griji, tată!, și când fluieră o dată, pepenii de pe ogor alcătuiră o armată care se rostogolea către armata dușmanului Mătrăgună. Pepenii veneau așa de iute că-i prăbușeau pe spate pe soldați. Arbus trăgea cu pușca cu alice ascuns după harbuji. Într-o singură zi, bătălia se termină, iar armata dușmană fu la pământ.

Peste un an, regele Mătrăgună porni iar împotriva regelui Harbuz. De data asta Mătrăgună atacă noaptea. Soldații lui purtau pe coifuri crengi negre. Mătrăgună purta între crengi cornul lunii cu câte o boabă de mătrăgună în vârf. Deși atât de fioroși, se înspăimântară grozav când își văzură adversarii. Soldații lui Harbuz aveau capetele din pepeni scobiți cu luminițe aprinse și figuri înfricoșătoare, învăluite în fum. Unii soldați de-ai lui Mătrăgună, mai bravi, suflau în luminițe și dacă le stingeau, soldații lui Harbuz cădeau la pământ, dar cei mai mulți își pierdeau cumpătul și fugeau. Regele Mătrăgună încerca să-și adune armata și striga:

- Soldați, după inamici înainte! În timp ce se lupta cu capetele luminoase se gândi că totuși capetele erau soldații lui Harbuz și strigă din nou:

- După inamici înainte! Mătrăgună simți că nici așa nu era bine. Începu a se învârti dezorientat cu cornul lunii lucind în negurile luptei: Dar oare cu cine ne luptăm, cu pepeni sau cu inamici?

Un soldat de-al lui Harbuz își lovi capul său de cel al lui Mătrăgună. Acesta căzu la pământ și fu cărat în grabă de soldații lui.

Mătrăgună fusese înfrânt în mod jalnic dar nu se lăsă. Strânse senatul și hotărâră să distrugă mai întâi pepenii, apoi pe regele Harbuz. Astfel că trimiseră o armată de hârciogi să-i devasteze ogoarele. Într-o noapte, Arbus împreună cu Cristur și Brustur stăteau de veghe când

zăriră umbrele hârciogilor printre pepeni.

- Ei, țipă Arbus, ce faceți aici, așa mulți? Veniți să stăm de vorbă!

Hârciogii se mistuiră pe sub frunze. Se lăsă tăcerea. După un timp, de sub frunze ieși căpetenia hârciogilor. Blana atârna pe el iar pungile de sub fălci se vedeau a fi goale. Spuse că au fost trimiși de regele Mătrăgună să mănânce toți pepenii regelui Harbuz. Erau mercenari și luptau pentru hrană. Nu le plăcea de Mătrăgună, odată îi pusese să doboare un copac uriaș pentru o ceapă. Ei se așteptaseră să primească o ceapă de fiecare, dar primiseră o ceapă pentru toți o mie... Acum acceptaseră să lupte pentru el cu inima îndoită.

- Ia spune-mi, dacă acum mâncați toți pepenii, peste trei zile ce veți mânca? îi întrebă Arbus.

Hârciogul făcu fețe-fețe... Văzându-l încurcat, Arbus, Brustur și Cristur îi propuseră să treacă de partea lor. Le promiseră pepeni din belșug, să-și umple burțile cele nesățioase, nu numai atunci, ci și peste trei zile, trei săptămâni, trei luni, trei ani și trei vieți. În zare se ridicau crengile soldaților lui Mătrăgună iar căpetenia stătea pe gânduri mestecând un fir lung de iarbă:

- Mda, ar fi unele avantaje, într-adevăr! Și am scăpa de rușinea unei alianțe nepotrivite.

- Așadar... ne putem numi aliați? îl zori Brustur.

- Da, desigur!, se învioră căpetenia și își arătă incisivii.

- Atunci spune-le tuturor să mănânce pepeni, mâncați cât de mulți puteți!, îi zise Arbus privind umbrele negre din depărtare.

Mare fu uimirea lui Mătrăgună văzându-i pe hârciogii pe care el însuși îi trimisese, uriași și războinici, aruncând cu pepeni în soldații lui. Începu o luptă grozavă. Regele Mătrăgună se trezi față în față cu un hârciog mare și gras:

- Ia spune, Măria ta, din câți pepeni m-am făcut așa?

Mătrăgună încercă să ghicească. Tremura atât de tare încât de abia putu să îngaime:

- Trei sute...

Hârciogul îl înșfăcă de cornul lunii și-l aruncă într-un tufiș. Mătrăgună reuși anevoie să-și descâlcească crengile de pe cap și fugi lăsându-și coroana acolo. Arbus o luă, fugi după Mătrăgună ținând coroana ridicată, strigând:

- Coroana, Măria ta!

Dar Mătrăgună părea surd. Un călăreț pe un cal alb, cu plete lungi care îi ieșeau de sub coif se apropie de Arbus și îi luă coroana cu vârful spadei. Fugi după Mătrăgună și lăsă coroana să cadă pe capul acestuia. Mătrăgună începu să țipe:

- Mulțumesc, Mădăluna! Fiica mea!... Nu!... Opriți-vă! Opriți-vă! Nu-mi mai trebuie pepeni!

Auzind acestea, călărețul își scoase coiful. Era fiica regelui Mătrăgună, frumoasă că la lună te puteai uita, dar la dânsa ba!

- Ei, tată, spui că nu-ți mai trebuie pepeni?

- Nu, fiica mea, nu-mi mai trebuie!

- Atunci să încheiem pace, zise Arbus, că și eu m-am săturat de luptă!

- Bine zici, sări Mătrăgună, să facem pace, că ne ajunge! Oh, hârciogii ăștia sunt așa de fioroși!

Arbus strigă:

- Pace! Pace! Opriți lupta!

Când auziră „pace!”, hârciogii se făcură mici cum fuseseră. Plecară lacomi să-și umple burțile. Strigătul de pace ajunse până la castelul regelui Harbuz. Marele consilier Urzică auzi. Simți că era de datoria lui să anunțe pacea așa cum se cuvenea. Se urcă pe un pepene în sala tronului și strigă:

- Pace și pepeni! Imediat căzu de pe pepene.

După o vreme, Arbus se duse la castelul lui Mătrăgună și o ceru de soție pe Mădăluna. Îi duse în dar un pepene de aur. Mădăluna desfăcu capacul. Din el sări greierul lui Brustur cântând în pădurea lui Cristur. Pădurea se întinse lângă camera ei, să poată asculta greierul. Primi să fie soția lui, astfel că făcură o nuntă care a ținut trei ani. Așa mi-a spus un hârciog care a venit la mine și mi-a adus un pepene. Trei ani? Poate trei zile și trei nopți... Dar hârciogul o ținea una și bună că ani... Ori acolo o zi era cât un an, ori își petreceau viața ca și cum ar fi fost nuntă tot timpul, asta nu se mai știe...

Regele Mătrăgună le-a dat Mădălunei și lui Arbus un sfert din regat dar după o vreme, fiind cărpănos, l-a cerut înapoi. Pe Arbus și soția lui acest lucru nu i-a făcut decât să râdă. Ei i-au dat înapoi pământurile, și încă pline cu pepeni, după care au trăit fericiți și mai trăiesc și azi.

sfârșit

Editura LiterNet, 2011

Mediana Stan

Regele Harbuz

Piesă de teatru

ilustrații de
Liviu Boar şi Ferenczi Zsolt-Csaba

LiterNet.ro

~1~

Camera regelui Harbuz. Regele Harbuz și regina sunt în pat. Pe tăblia patului e agățată o coroană de aur. Regele se freacă la ochi, nu-i vine să creadă: prin ferestre pătrunde o lumină orbitoare, draperiile împodobite cu pepeni desenați sunt strânse de o parte și de alta a ferestrei. Regina încă doarme.

Regele: N-a venit nimeni să tragă draperiile? *Își pune coroana*. Bruuustuuuur! Bruuustuuuur!

Pajul Brustur urmat de greierul său intră încet, apoi aleargă, cade în genunchi lângă pat. Greierul rămâne mai în urmă.

Pajul Brustur: Iertare, Măria ta, nu am putut să mă scol pentru că...
Regele: Taci, trântore!
Brustur: Toată noaptea...
Regele: Taci, trântore!
Brustur: Am udat pepenii...
Regele: Taci, trântore!
Brustur *plângând*: N-am auzit când mi-a cântat... la fără un sfert... Sunt rupt de oboseală, Măria ta, ruuupt.
Regele: Toată noaptea! Dar de ce toată noaptea, tăntălăule?
Brustur: S-a găurit stropitoarea, Măria ta... s-a rupt și toarta!

Greierul *dezinvolt, inocent*: Eu sunt de vină, Măria ta, eu am fost foarte obosit, n-am cântat la ora la care trebuia!
Regele *politicos*: Și mă rog, de ce-ai fost obosit?
Greierul: Am căzut în stropitoare, o zi întreagă m-am luptat să ies... Am și răgușit puțin.

Regina se ridică, se uită în jur, clipește mult, nedumerită.

Regina: Ei, ce-i atâta gălăgie?
Regele: Dacă se mai întâmplă o dată una ca asta, am să te pun să crești porcii și-l aduc pe Cristur Porcarul, în locul tău!
Brustur: Iertare, Măria ta, n-o să se repete!
Greierul *vesel*: Iertare, Măria ta, n-o să se repete!
Regina *către rege*: Ce-i dacă vezi și tu soarele răsărind... N-auzi c-a udat pepenii?
Brustur: Am udat... Măria ta! Pepenii... ogorul, pepenii!
Regele: Gura, neghiobule!
Regina *către rege:* De ce nu angajezi un lucrător?

Regele, mânios, se duce la fereastră ținându-și mâna la ochi.

Brustur: Nu te obosi, Măria ta!
Regele: Sunt zece lucrători angajați, zece trântori care mănâncă de pomană și de zece ani pe ogoarele mele nu

se mai coace nici un pepene, îi văd cum cresc mari și cum putrezesc!

Brustur, spășit, trage de o draperie. Lumina devine misterioasă. Rămâne nemișcat lângă draperie. Greierul se joacă.

Regina *bosumflată, copilăroasă:* Oh, nu avem pepeni! Mai bine zi că nu avem copii!
Regele: Da, în loc să cauți leacuri stai toată ziua și coși pepeni, castraveți, cepe... O s-ajungi să înfeși un purcel de-al lui Cristur în loc de copil, ca în povestea aia, ai să vezi!
Regina: I-auzi! Cos pentru că-mi place să-i cos! Ție îți place să-i sădești și mie să-i cos! Și așa îi vezi măcar.
Regele: Ce regină amabilă! Dar la doctor ai fost?
Regina: Am fost la Doctorul Cel Vestit! Chiar ieri...
Regele: Chiar ieri! Și ce-a zis doctorul?
Regina: A zis că nu-mi trebuie leacuri, că sunt sănătoasă...
Regele *grăbit:* Și cum și-a dat seama că ești sănătoasă?
Regina: A scos o minge mică, de aur, a aruncat-o și m-a pus să alerg după ea, în jurul pădurii, trei ture. El s-a uitat pe ceas să vadă în câte minute alerg. Apoi a zis că sunt sănătoasă tun, numai unghiile le am moi. Mi-a dat un șip cu o zeamă roșie în care să-mi țin unghiile...
Regele: Pepenii aștia... Când mă uit la ei îmi lasă gura apă... Nu știu dacă sunt o mângâiere sau un chin. Măi femeie, cum ai putut să-l asculți pe doctor și să alergi? Nu ți-ai dat seama că râdea de tine? Înțelegeam dacă erai spălătoreasă, dar ești regină!
Regina: Așa îi consultă pe toți, indiferent ce au... Asta-i metoda... na!

Greierul vine pe la spatele regelui, îi ia coroana, și-o pune pe cap, se maimuțărește și dispare sub pat. Regele intră sub pat, după greier:

Regele: Ei, ei, dă încoace coroana, întruchipare a obrăzniciei! *Se oprește sub regină.*
Regina *mișcându-și fioros degetele, privind ca și cum l-ar vedea pe rege:* Vezi că mi-au crescut ghearele, nu mai sunt regină, sunt vrăjitoare, ieși de acolo că te împung! *Regele își sucește capul îngrijorat ca și cum ar vrea să vadă dacă ghearele reginei au pătruns până la el.* Am mers călare douăzeci de mile la dus și patruzeci la întors. Vai de sufletul meu! A fost un chin cu afurisitul ăla de cal. Și el visează numai pepeni, nu vrea să mănânce nimic. Îi simțeam oasele prin șa...
Regele *ieșind pe jumătate de sub pat, înduioșat:* Puteai să mergi cu mașina...

Regina alunecă în spinarea regelui. Regele merge cu ea în spinare, ea întinde mâinile pe după capul lui, îi ridică puțin mustățile.

Regina: Maşina aia, tot un fel de cal, numai că din tablă.
Regele *cu regina în spinare:* Pentru asta ai scos sufletul din cal douăzeci de mile la dus şi... câte la întors? patruzeci?... s-alergi după o minge?
Regina *călare pe rege:* De aia e cal, să meargă, n-a mai vrut să vină pe acelaşi drum, zicea că s-a plictisit. *Regele se ridică brusc. Regina cade făcând o tumbă.* Şi mingea s-a pierdut, doctorul n-a mai găsit-o şi oh, Doamne!
Regele: Să nu zici că te-a acuzat de...
Regina: Ba da! M-a pus să-mi întorc buzunarele pe dos...
Regele: Asta-i culmea! Nemernicul!
Regina: Ce puteam să fac? Mi-am întors buzunarele pe dos. Bineînţeles că nu era. Apoi a zis să-i fac demâncare!
Regele: Demâncare! De ceee?
Regina: Pentru consultaţie. N-a vrut bani.
Regele: Şi mă rog, ce i-ai făcut demâncare?
Regina: Păi vânat. Jupuit de blană, fript, umplut cu alune, iar fript...
Regele: Îmi lasă gura apă, să-mi faci şi mie! Măi femeie, ori doctorul e nebun, ori tu eşti că l-ai ascultat, ori eu sunt că... *Nu-şi mai găseşte cuvintele.*

Regina se aruncă pe pat, plânge.

Regele: Acum nu te mai boci! Poate că doctorul, hm, o şti el ceva! Cât despre minge, o s-o găsească, dacă nu el, careva tot o s-o găsească!
Regina *vine lângă rege, însufleţită:* Crezi că doctorul e priceput? Crezi că ştie? Chiar crezi că ştie?
Regele: Ştiu că Doctorul cel Vestit l-a vindecat pe vărul meu de o boală foarte grea.
Regina: Da?... Şi ce boală avea?
Regele: Nu avea chef de nimic, absolut de nimic! *către greier* Cât e ceasul?
Greierul: E ora opt, Măria ta.
Regele: Opt? Aş vrea să mai dorm câteva minute pentru că am avut un vis deosebit şi vreau să-l mai visez o dată, că ultima parte am pierdut-o, mi-a intrat soarele în ochi.
Regina: Să-mi povesteşti şi mie visul după ce te trezeşti! *cu o voce misterioasă* Până atunci mă duc să-mi ţin unghiile în zeama roşie! Şi vezi, *Îşi muşcă buzele.* dacă nu-ţi poţi visa visul, mergi la Doctorul cel Vestit!

Regele se ghemuieşte în pat. Brustur trage şi a doua draperie. Se aude glasul greierului cântând:

Oare ce visează un rege?
Un rege visează că are o comoară într-un loc ascuns,
Sub un munte, sub o peșteră, sub un urs.
Un rege visează că-și întinde hotarele,
Visează că e copil în jocul cu soarele.

~2~

Ogor, castel, porci. Cristur stă pe gard ca o sperietoare. Brustur trece fără să-i dea atenție, se bagă într-un butoi cu apă. Meditează.

Cristur: Brustuuuuuurrr!
Brustur *tresare:* Oh, am crezut că sperietoarea aia e adevărată!
Cristur: Nu, eu eram sperietoarea. Adică eu sunt... Regele m-a chemat aici, la curte.
Brustur: S-a mâniat strașnic pentru că ieri nu am putut să mă scol să trag draperiile. Dar tot răul are și un bine. Mă bucur că ai venit, nu te-am văzut de atâția ani!
Cristur: Și eu mă bucur că suntem împreună.
Brustur: Ce-ai mai făcut?
Cristur: Nimic nou. Cu purcelușii... Mă, tu te speli în butoiul cu apă de ploaie?
Brustur: Da, mă răcoresc un pic, azi a fost foarte cald. Dacă vrei poți să te răcorești și tu...
Cristur: A, nuuu! Porcii mi-ar pierde urma!... Mă, tu te speli așa, îmbrăcat?

Brustur: Când mă spăl, mă spăl cu tot cu țoale...
Cristur: Cred că așa am să fac și eu, dacă o fi să mă spăl vreodată, mi se pare o idee genială!

Brustur iese din butoi șiroind de apă. Se urcă pe un gard lângă Cristur să se usuce. Apare greierul. Se joacă în apropierea lor.

Brustur *către Cristur*: Ascultă, am nevoie de consultanță! Tu știi de supărarea regelui, că nu se fac pepenii...
Cristur: Nu știam, abia azi am aflat...
Brustur: Of, toată noaptea i-am udat și azi deja sunt putrezi.
Cristur: Ciudat!
Brustur: Nu știi cumva ce anume îi face să se strice?
Cristur: Hm, nu știu! Dar eu te sfătuiesc să mergi în Ținutul Rotund, să aduci niște semințe de acolo. Hei, *scoate niște sunete specifice cu care își cheamă porcii*, dați-vă la o parte de la vreji! Heeei!
Brustur: Ce să se mai dea! Las' să-i înfulece că oricum trebuie puși alții... Ținutul Rotund zici? N-am auzit de el...
Cristur: În ținutul acela pământul este roșcat. Lumina cade în dungi, o dungă verde, o dungă argintie. Ai putea să mergi chiar azi, numai că...
Brustur: Păi am să iau calul...
Cristur: Calul este obosit, știi că regina a mers la Doctorul cel Vestit... alaltăieri. Dar oricum nu-l poți lua pentru că nu poți merge acolo decât pe jos.

Brustur: Ahaaa, atunci merg pe jos, ce să fac.
Cristur: Vreau să spun că... e mai complicat... trebuie să duci un dar celui ce îți va da semințele.
Brustur: Un dar! Asta mai lipsea. De unde?
Cristur: Asta trebuie să găsești tu singur, eu nu te pot ajuta.
Brustur: Mai e puțin și se întunecă. Oh, draperiile astea îmi scot sufletul! Trebuie să merg să le trag înapoi. Noaptea geamurile trebuie să fie neacoperite.
Greierul: Te rooog, te roooog, lasă-mă să merg eu să trag draperiile! Știi cât de mult îmi place să fac asta!
Brustur: Nu, că te dai huța pe draperii!
Greierul: Te roooooog, te rooog, nu mă dau!
Brustur: Bine, bine, du-te!
Cristur: Ar trebui să te gândești la un dar...
Brustur: Să-i cer regelui?
Cristur: Am spus că tu trebuie să găsești, nu trebuie să vorbești cu nimeni despre asta.
Brustur: Tu ai fost vreodată... Acolo?
Cristur: Nu, tot ce știu e din auzite, de fapt singurul lucru pe care îl știu sigur e că nu trebuie să ți se facă frică, mai ales când ajungi la Groapa Putredă.
Brustur: Aha! Păi n-o să mi se facă. La ce să-mi mai fie frică? Oricum m-am săturat de munca zadarnică și să-l văd pe rege... ieșindu-și din pepeni...

Silueta greierului acoperită de draperii trece încet prin fața lor.

Brustur: Cristur, asta ce mai e? Parcă ar fi un ogor! Noi stăm de vorbă și cresc pepeni?
Cristur: Da, te pomenești că...

Cei doi pipăie draperiile.

Brustur: Aoleu! Aoleu! Astea sunt... *plânge* sunt draperiile regelui, Doamne, ce mă fac?

Amândoi îl ajută pe greier să iasă de sub draperii.

Brustur *către greier*: Ce-ai făcut?
Greierul: Când am ajuns în camera lor, regele și regina tocmai veneau la culcare! Am tras draperiile în grabă și au căzut peste mine! Am fugit cu ele pe fereastră să nu mă certe!
Brustur: Nu m-a ascultat! S-a dat huța! S-a dat huța și m-a nenorocit!
Cristur: Lasă că le pui la loc mâine dimineață, până să se trezească ei...
Brustur: Stai puțin! Asta e! Cred că sunt potrivite ca dar!
Cristur: Așa zici?
Brustur: Da, spune-mi pe unde s-o iau, că vreau să plec chiar acum. *Îndeasă draperiile în traistă.*
Cristur *către Brustur:* Vino aici! Uite, taie pepenele și fii atent că va începe călătoria! Va fi ceva mai întuneric ca de obicei pentru că este un pepene putrezit, dar merge și așa...

Brustur înfige cuțitul în pepene. Brațul lui Brustur dispare

în el. Brustur dispare cu totul în pepene.

~3~

Decorul sugerează interiorul unui pepene cu părți bune și părți putrede. Brustur față în față cu Rotundanul, stăpânul Ținutului Rotund. Rotundanul este alb-vânăt, strâns în inele de metal înnegrite.

Brustur: Nu vă supărați, domnule... aaa, domnule... vierme?
Rotundanul *ofensat:* Nu sunt vierme, sunt un rotundan, un locuitor din Ținutul Rotund, ai auzit de Ținutul Rotund, nu-i așa? Se află pe orice hartă, sub orice scoarță verde, rotundă.
Brustur: Daa, am auzit, credeam că... aa... tocmai de aceea am venit aici... după semințe de pepene...
Rotundanul: Eu sunt cel ce păstrează semințele dar... ohhh! ofer semințe sau fac pepenii să fie buni, cui îmi face un dar.
Brustur: Un dar? Ce ziceți de astea?

Brustur scoate draperiile. Rotundanul le privește cu admirație. Le ia și le pune pe el ca o mantie. Brustur îl ajută. Își schimbă treptat culoarea în culori luminoase. Scoate o oglindă și se privește.

Rotundanul: Oooaaaaaah! Arăt mult mai bine acum! Îmi cureți te rog și inelele?
Brustur *surprins*: Da, desigur!

Rotundanul își scoate inelele unul câte unul, peste cap. Brustur le curăță. Inelele devin aurii. Îl ajută să-și tragă inelele înapoi.

Rotundanul: Mulțumesc! Acum poți să pleci!
Brustur: Dar... semințele?
Rotundanul: Le vei primi până ajungi acasă, nu-ți face griji...
Brustur: Aaaa... Și din semințele voastre se vor face pepenii?
Rotundanul *răspicat, privindu-l țintă în ochi*: Poate da, poate ba!

Brustur ia o figură dezamăgită.

Brustur: Nu vă supărați, domnule Rotundan, nu știți cumva pepenii noștri de ce putrezesc?

Rotundanul face un salt ajungând foarte aproape de Brustur. Își apropie fața de fața lui.

Rotundanul: Eu sunt Rotundanul Rotundanilor... ai înțeles?

~4~

Ținutul Rotund. Brustur trece pe o sfoară peste Groapa Putredă. Brustur este scăldat în lumină, restul scenei este în întuneric. Din prăpastie ies forme întunecate, monstruoase care îl învăluie sau încearcă să-l

dezechilibreze. La un moment dat mâinile roșii ale Rotundanului ținând un săculeț se încolăcesc pe el. Brustur se luptă cu mâinile, dar ele reușesc să-i lege săculețul de gât. Brustur alunecă de pe sfoară, se prinde cu mâinile. Înaintează astfel printre monștri.

Brustur *icnind*: Ehei, nu mă doborâți voi... Așa ușor!... Hi, hi!
Vocea regelui: Brrruussstuuuuuurrrr!

Se aprinde lumina. Brustur se află deasupra camerei regelui. Regele stă în pat cu mâna la ochi, ferindu-se de soare, alături de regină. Brustur se lasă să cadă lângă pat.

Regele: Unde?... Unde sunt draperiile?... Să nu te mai văd, nemernicule! Să vină Cristur! Criiisstuuuuuuuurrr!

Brustur se sperie, intră sub pat, iese pe partea cealaltă. Se lovește de Cristur.

Cristur: Semințele, dă-i semințele regelui!
Brustur *aiurit:* Ce semințe...
Cristur: Ehei, duce măgarul nu știe ce duce!

Cristur îi smulge săculețul de la gât. Îi dă săculețul lui Brustur.

Brustur *către rege:* Semințe de pepeni din Ținutul Rotund, Măria ta!

Regele întinde mâna, rămâne câteva secunde cu mâna în aer. Se hotărăște și înhață sacul. Sare din pat, răstoarnă semințele pe pat, le prefiră printre degete.

Regele *agitat:* Să vină consilierul Urzică!

Intră consilierul Urzică. Are joarde de urzică la brâu. Regele și consilierul își apropie capetele. Vorbesc în șoaptă prefirând semințele.

Regele *către Brustur și Cristur:* Mergeți și semănați și dacă nici de data asta nu vor fi buni pepenii, capetele voastre le vor ține locul pe tavă!

Brustur și Cristur se depărtează puțin.

Regele: Stați, stați că vin cu voi, nu cumva să vă semănați unul pe altul... din greșeală!

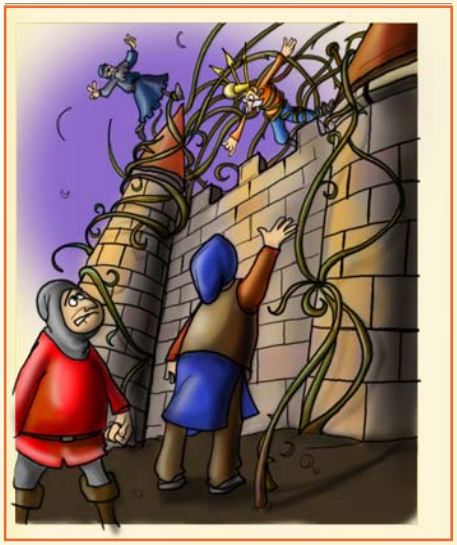

~5~

În partea de jos a scenei se sugerează un turn. Regina și doamnele de onoare se țin una de alta, se vaită. În partea de sus, regele și consilierul Urzică înveliți în vreji. Scări de frânghie. Strigăte, tropăieli. Mai mulți curteni urcă pe scări. Cad.

Regele: Așa vreji n-am văzut de când sunt! Nu i-am sădit bine că au și crescut și ne-au înhățat...

Consilierul Urzică: Vai de noi, Măria ta, ce ne-au înhățat! Și ne-au atârnat tocmai aici, deasupra castelului, de te ia amețeala când te uiți în jos! De abia mi-am revenit din leșin și ohhh! Cred că leșin din nou!

Regele: Ține-te bine, mărite consilier, nu mai leșina! Mai bine bucură-te de privelițte...

Regina, doamnele: Oh, cade, cade! A căzut! Uite-l colo, vrejii l-au prins de picior! Și pe celălalt l-au prins!... De mână!

Consilierul: Ce privelițte, mărite? Îi văd cum cad... toți curtenii care încearcă să se suie până aici... noroc că îi prind vrejii. Oh, eu nu mai suport, închid ochii.

Regele: Văd niște munți înzăpeziți... se surpă încet, o fiară cu opt tentacule și opt capete se luptă cu o pasăre cu gheare gigantice...

Regina: Ce vreji, ca niște balauri...

Doamnele: Lauri balaauuri, balaaauuri!

Brustur *urcând la rege*: Acum se sfârșește, Măria ta!

Regele: Nu, nu vreau să se sfârșească. Fiara și-a pierdut un picior... și încă unul...

Brustur: Trebuie să tai vrejii, Măria ta!

Regele: Nu tăia vrejii, nu! Mai degrabă mă tai pe mine! Așa vreji cresc numai în basm.

Consilierul *cu ochii închiși*: Ciiineee eee?

Regina: Balaauuri!... Balaauuri!

Doamnele: Lauri balaauuri, balaaauuri!

Cristur *urcând la consilier:* Cristur, mărite consilier!

Regele: A rămas un castel în care se clădesc trepte... una, două, trei. Acum s-a deschis, se vede înăuntru... Sunt mii de trepte! Sus, pe ultima treaptă se află un

pepene tăiat în două...
Urzică: Vezi, băiete, nu cumva să-mi rupi joardele!
Cristur: Dă-mi voie să le rup, mărite consilier, îți aduc eu alte joarde... mai țepoase...
Urzică: Nuu, nici nu vreau să aud, fără joardele mele n-aș fi eu!
Cristur: Dar așa va dura mai mult, mărite! Și se întețește vântul...
Consilierul *cu ochii închiși*: Tu, măi băiete, nici nu știi, urzicile astea pe care le port în loc de săbii sunt culese de drăguța mea, care e atât de gingașă!
Regele: Așa acoperit de vreji până la gât mă simt ca un copilaș pe care maică-sa l-a înfășat după baie.
Brustur: Poate puțin cam strâns...
Urzică: Adoră să aibă grijă de mine și adoră urzicile.
Cristur *desfăcând tulpinile*: E de mirare, dat fiind că e așa de gingașă precum zici, mărite.
Regele: Nu m-am mai urcat în turn de când am fost copil, numai atunci mai vedeam astfel de lucruri în nori.
Cristur: Cum de umblă cu astfel de ierburi capricioase.
Consilierul: Da' poartă mănuși, să știi, în fiecare zi rupe o pereche de mănuși din mătase.
Cristur: Ahaaaa! Așa mai merge.
Consilierul: Cred că dacă m-ar vedea aici, cocoțat așa, ar muri de plâns. Oh, mă tem că n-o s-o mai văd!
Regele: Mă bucur că am fost copil mai mult din amintire decât atunci când am fost cu adevărat. Atunci am trăit fără să-mi dau seama prea bine de ceea ce eram, de lucrurile care mi se întâmplau.

Regina: Balauri! Balaauuri!
Doamnele: Lauri balaauuri, balaaauuri!

~6~

Seară. Un ogor, mai departe un turn acoperit de vreji.

Brustur: Și cum mergeam așa prin munți... Unde-o fi tava aia?
Cristur: Trebuie să fie pe undeva pe aici...
Brustur: Of, ne-a apucat noaptea căutând-o. Ia să stau puțin jos că nu mai pot, toată ziua am udat vrejii.
Cristur *se așază lângă Brustur*: Și eu, of! Am fugit după porci... Mai departe?
Brustur: M-am oprit să beau niște apă care țâșnea dintr-o stâncă... *Pipăie sub el*. E așa de rece! Apoi am intrat în întuneric...
Cristur: Mă, noi stăm chiar pe tavă.

Lumina crește. În spatele lor, în vrejii în care a stat regele, apare un pepene dând o lumină verde-aurie. Pe pepene strălucește coroana regelui.

Brustur: Măi să fie, ne-am așezat chiar pe tavă!
Cristur: Bine că am găsit-o, că iar ne certa regele.
Brustur: Apoi întunericul a devenit verde. O voce cristalină cânta din adânc. *Se aude cântând o voce cristalină*. Atunci am văzut niște ființe ciudate, semănau cu niște copii, arătau cu mâinile spre mine: „Uite-l pe Brustur!”, spuneau și mă strigau cu voci de copii: „Brusstuurrrr! Bruusstuuur!”

Se aud voci de copii strigând astfel, foșnet de tulpini care se mișcă în spatele lor.

Cristur: I-auzi! Auzi?
Brustur: Ei sunt... îi auzi și tu?
Cristur: Da!
Brustur: Eu credeam că numai eu îi aud, în amintirea mea.
Cristur: Păi și eu îi aud tot din amintirea ta.

Cei doi se uită în spate. Văd pepenele. Se ridică în picioare pe tavă.

Cristur: Iiiiiaaauuuu!
Brustur: Aaaiiiiii!

Brustur și Cristur iau tava, se duc lângă turn, întind tava sub pepene. Pepenele cade pe tavă, apoi coroana cade peste pepene.

Brustur: Butoiașul lui tata!
Cristur: Purcelușul meu verde, grăsunul meu!
Brustur: Hi, hi! Când l-am dat jos pe rege, coroana i-a rămas în vreji. Acum va avea și coroana.

Își pun coroana pe cap, pe rând, aruncă pepenele de la unul la altul.

Brustur și Cristur: Într-o floare de bună-dimineață
Soarele s-a spălat pe față.
S-o miroasă s-a-ntins
Și ea nasul i-a prins.
Și-a tras nasul, să-l scoată,
A căzut în găleată.

~7~

Sala tronului, regele, curteni. Brustur și Cristur aduc pe tavă pepenele cu coroana și un cuțit. Regele își pune coroana pe cap, ia o figură satisfăcută, apoi se încruntă.

Regele: Un singur pepene pe tot ogorul?

Regele ia cuțitul, vrea să împungă pepenele dar acesta lunecă și se rostogolește pe după elementele de decor, se ascunde sub jilțul regelui, neobservat. Personajele aleargă să-l prindă, golind scena. De afară se aud strigătele celor care fug după el. Personajele se întorc. Regele se așază în jilț cu brațele atârnând. Pepenele se învârtește sub jilț bâzâind încet.

Regele: Simt că mi se învârtește capul. Am amețit!
Consilierul Urzică: Și mie, Măria ta, îmi țiuie urechile!
Un curtean: Unde s-o fi ascuns?
Brustur: Parcă a intrat în pământ...
Regele: O să intrați voi nătărăilor, în pământ, sau o să intru eu de prostia voastră. Ați căutat în bucătărie?
Un curtean: Căutat, Măria ta!
Consilierul Urzică: Ați întors toate oalele?

Alt curtean: Întors, Măria ta!
Regele: În sala armelor ați căutat?
Un curtean: Căutat, Măria ta!
Regele: Sub coifuri? Sub scuturi?
Brustur: Căutat, Măria ta!
Regele: Sub paturi... sub perne?
Cristur: Căutat, Măria ta!

Brustur îi face semne regelui că pepenele este sub jilț. Acesta se prinde, sare și înșfacă pepenele, se rostogolește cu el la piept, după care pepenele lunecă și fuge. Regele rămâne pe jos, cu brațele întinse după pepene.

~8~

Sala tronului, goală. Pepenele stă camuflat lângă o altă draperie împodobită cu pepeni desenați. Doi curteni îl aduc pe regele Harbuz pe un scăunel făcut din mâinile lor, cum se duc copiii. Îl așază în jilț.

Regele *plângând tare, ca un copil*: Aaaooo! Uahuuu! Iiiiiiiii! Huuuu! Huuuu!

Curtenii plâng.

Brustur *trăgându-și nasul:* Eu zic să nu ne lăsăm, Măria ta!
Cristur *se schimonosește*: Să nu ne dăm bătuți, Măria ta!

Un curtean: Să mai căutăm, Măria ta!
Alt curtean: Să mai căutăm, Măria ta!
Alt curtean: Tot n-avem ce face!
Alt curtean: Cum n-avem mă, avem legi...
Cristur *către Brustur care își leagă șireturile*: Ce legi?
Brustur: Șireturile...
Urzică: Legile, mai încolo, acum prioritatea este pepenele!
Regele: În pivniță ați căutat?
Un curtean: Căutat, Măria ta!
Regele: În stropitoare? Nu, că nu-ncape. În butoi ați căutat?
Brustur *surprins:* Încă nu, Măria ta!
Regele: Aduceți butoiul, să caut eu!

Cristur și Brustur aduc butoiul. Regele se ridică pe marginea butoiului, se uită, sare jos, ridică butoiul. Butoiul nu are fund. Se uită prin butoi.

Regele: Îl văd, îl văd!

Regele ia butoiul de la ochi.

Regele: Unde e?

Pune butoiul la ochi.

Regele: Îl văd, îl văd!

Se apropie de pepene, trântește butoiul peste pepene, se suie pe butoi.

Regele: Ghimpăruș ținea în mână
O praștie și-o alună.
Cu aluna
A dat jos luna...
Ca apoi pe pepenee
Luna să mi-o depeneee.
De un vrej
Val-vârtej,
S-au legat să fie treji,
Și-au înfipt câte-o țepușă
Să-i lovească drept în gușă.

Regele cade în butoi, curtenii ridică butoiul să-l scoată pe rege. Pepenele fuge. Toate personajele fug după el.

~9~

Sala tronului. Regina și doamnele de onoare cos. Pepenele vine neobservat, se ascunde sub fusta reginei. Regina se ridică, își întinde brațele să se dezmorțească.

Regina: Oh, mai am atât de mult de cusut! Cepele astea au așa de multe foi!
O doamnă: Da, și să iasă bine trebuie cusute foaie cu foaie.
Altă doamnă: Să spunem o poveste, să ne treacă timpul mai ușor, câte un cuvânt de fiecare foaie.
Altă doamnă: Așa iese o poveste de fiecare ceapă.
Regina: Atunci să spunem. Cine începe?

Pepenele îi împinge puțin scaunul. Regina se lasă să cadă pe scaun dar alunecă pe pepene.

Regina *strângându-și fustele:* Pe ce m-am așezat? Pe pepene! Aici a ajuns?

Regina râde. Pepenele se învârtește cu ea pe toată scena. Doamnele de onoare se dau la o parte.

Regina: Ha! ha! ha! Hi! hi! Ha! ha! ha!

Doamnele de onoare se foiesc, comentează, se aude numai un murmur.

Regina: Ajunge! Ajunge! Am amețit!

Pepenele se oprește. Regina se ridică de pe pepene, se apleacă asupra lui, îl ciocănește.

Regina: E cineva acolo?

Regina dansează cu pepenele. Îl ridică deasupra capului, îl lasă să alunece pe brațul întins. Se duce la o oglindă, îl așază pe pântece. Se privește dintr-o parte. Oftează. Se întoarce cu spatele. Doamnele se strâng în jurul ei. Când se întoarce cu fața, pepenele a dispărut. Regina e o femeie însărcinată, aproape să nască. Doamnele sunt uimite. Cad în fund, rămân țepene.

O doamnă: Nu e pepene, e copil! Un copil cu obrajii roșii.
Altă doamnă: Poate că nu e copil, e pepene, pepenaș, păstoraș călare pe cosaș.
Altă doamnă: Saltă pe imaș.
Altă doamnă: Hi, hi! După năsturaș.
Altă doamnă: Ba e copil, un copil năzdrăvan!
Altă doamnă: Un copil... pepenean!

Doamnele fac un cerc în jurul reginei, se leagănă cu brațele petrecute una pe după alta:

Minge galbenă, aleargă, aleargă,
Alergi în zigzag prin pădurea neagră,
Alergi în cerc prin pădurea de-argint,
Stai că te prind, stai că te prind!

Mamă, adu-mi mingea aurie
Ca un țipăt rotund de bucurie!
Mamă, adu-mi mingea galbenă,
Leagănă, leagănă,
Leagănă, leagănă!

Fă-te mare să fugim după minge-mpreună,
Să fugim până-n soare și până-n lună.
Leagănă, leagănă-mă mai tare,
Leagănă între lună și soare!

~10~

Regina pe tron, doamnele grupate în jurul ei. Regele și curtenii merg de-a bușilea, căutând pepenele. Regina și doamnele vorbesc prin semne și șoapte.

Regina: Îi mai lăsăm să caute?
Doamnele *făcând eforturi să nu râdă:* Îi mai lăsăm...
O doamnă: Îi mai lăsăm să caute?
Regina: Da!
Altă doamnă: Îi mai lăsăm?
Regina *solemnă:* Nu mai căutați, pepenele este la mine!

Doamnele se dau la o parte. Toți se opresc în pozițiile în care se află, cu capul ridicat spre regină. Regele o vede pe regină însărcinată. Este uluit. Se ridică încet, se duce la ea. Își lipește urechea de pântecele ei.

Regele: Se mișcă! Se mișcă la fel ca un copil în pântecele mamei!

~11~

Regele, curteni.

Regele: Unde este regina?
Un curtean: Este afară în grădină, Măria ta.
Regele: Să nu ne audă!
Un curtean: Nu ne aude, vorbește cu doamnele.
Alt curtean: E foarte veselă, Măria ta.
Regele: Da, ea este veselă dar eu nu știu ce să cred... Nu știu dacă o fi copil...
Alt curtean: Adevărul este că nu tot ce mișcă în pântecele unei femei este copil.
Alt curtean: Eu mă tem că s-ar putea să fie... *Murmură ceva nedesluşit.*
Regele: Ce?
Curteanul: Ziceam şi eu...
Regele *îl scutură pe curtean:* Spune! Spune! La ce te gândeşti?
Curteanul: Mă gândeam la... o...
Regele: La ce?
Curteanul *țipă speriat*: Dihaaaanieeee!
Urzică: He, he, tot ce se poate!
Regele: Cum argumentezi, mărite consilier?
Urzică: He, he! Un pepene plin de vicleşug... Ne-a făcut să fugim după el până am scos limba şi până la urmă cine s-ar fi gândit la aşa ceva? A intrat în regină.
Alt curtean: Să ştii, mărite, că mi-am amintit o poveste pe care nu am îndrăznit să ți-o spun până acum... Se zvoneşte că străbunicul domniei tale când era, hm, în tinerețile lui, avea o iubită printre fetele dintr-un sat apropiat. Într-o seară, pe când se ducea la ea, ea a fost mai nerăbdătoare ca de obicei să-l vadă, l-a aşteptat pe ogor, printre pepeni. Dar cum el întârzia, a adormit iar el a trecut cu calul şi a lovit-o... Până să moară l-a blestemat pe iubitul ei. S-ar putea ca blestemul ei să cadă pe nepotul lui, adică, hm...
Regele *palid:* Pe mine... sau pe regina mea...
Alt curtean: Şi eu am auzit povestea asta. Aceeaşi poveste...
Alt curtean: Povestită de două guri...
Urzică: He, he, de obicei este adevărată!

Regele cade pe gânduri cu capul în palme. Toți stau cu capul în palme.

~12~

Şiruri de pepeni, un copil înfăşat, într-un coş care seamănă cu un pepene, între ei. Doamnele aşezate printre pepeni, rochiile lor învelind pe câte unul. Pepeni mari ca nişte sfere atârnând de sus, unii luminoşi, alții întunecați. Regina stă jos, lângă copil. Îl leagănă, vorbeşte cu el. Regele intră cu Brustur, urmat de greier.

Brustur*:* Pepenii!
Regele: Copilul!
Regina *către rege şi Brustur:* Este băiat!

Regele: Îi vom spune Arbus!

Regele și Brustur se așază lângă copil.

Regina *legănându-l:* Doarme!
Greierul *cântă:* Oare ce visează un copil?
Un copil visează că este rege,
Dintr-o mulțime de vise un vis își alege,
Visează că are o comoară într-un loc ascuns,
Sub un munte, sub o peșteră, sub un urs.

~13~

Regele, curtenii.

Cristur *intră agitat*: Care peste care de pepeni, Măria ta! Tot poporul adună pepeni! Tot poporul înfulecă pepeni!
Urzică: Tăcereeee! Asta eu anunț! Măria ta, în calitate de mare consilier, transmit un comunicat oficial: Tot poporul înfulecă pepeni!
Regele: Mărite consilier Urzică, te rog să anunți de asemenea: Brustur și Cristur vor primi titlul de consilier și câte o haină de gală!
Urzică *încet, fără chef:* Cei doi curteni Brustur și Cristur vor primi titlul de consilier și câte o haină de gală!

Intră un curtean cu hainele de gală și le oferă lui Brustur și lui Cristur. Cei doi se îmbracă, își iau niște figuri pline de demnitate.

Brustur *face o plecăciune în fața lui Cristur:* Mărite consilier Cristur!
Cristur *face o plecăciune în fața lui Brustur*: Mărite consilier Brustur!

~14~

Ținutul Rotund (munți din stânci roșii și negre, lunecoase, picurând de zeamă roz, în mijloc un lac verde). Mădăluna, fiica regelui Mătrăgună, Arbus, Cristur, Rotundanul.

Arbus: Iată, o zână a munților!
Mădăluna: Nu sunt zână, sunt Mădăluna, fiica regelui Mătrăgună. Știți cumva, acesta este drumul care duce la regele Harbuz?
Arbus: La regele Harbuz? Nu, aici e Ținutul Rotund care se deschide doar într-un pepene. Dar eu sunt fiul regelui Harbuz, Arbus, el *Arată spre Cristur.* e prietenul meu, Cristur. Dacă vrei să ajungi la regele Harbuz ar trebui să vii cu mine. Cum ai ajuns aici?
Mădăluna: Tocmai pornisem la drum spre țara regelui Harbuz, când am găsit o minge mică de aur. Are un pepene încrustat pe ea, știu că este stema regelui Harbuz. Mingea mi-a sărit din mână. Am mers după ea până am ajuns pe un câmp și...

Se aud strigăte de bucurie, zgomote de bălăceală în apă. Cei trei devin atenți.

Cristur: El e...

Arbus: Rotundanul?

Din spatele lor, dintr-un lac sare pe neașteptate, ca un arc, Rotundanul. Se apleacă peste ei. E zâmbitor, își schimbă culorile din când în când.

Cristur: Domnule Rotundan, bine v-am găsit!
Rotundanul: Eu sunt Rotundanul Rotundanilor! Mă bucur să vă văd! Lacul Somnoros e așa de limpede și de cald! Nu poftiți la o bălăceală?
Arbus: Acum nu, poate data viitoare. Dumneavoastră ne poftiți la o bălăceală iar noi vă poftim la un bal. V-am adus o invitație la Balul Pepenilor.

Rotundanul rupe plicul, citește.

Rotundanul: Ohoooo! Balul Pepenilor! Daaa, numai nu știu dacă voi putea confirma participarea pentru că sunt foaaaartee foaaarrteeee ocupat în perioada asta. Bal bal, adică... ce se întâmplă la bal? Jucăm handbal? Într-o sală rotundă? Cu pereți din smarald și lumânări aprinse?
Mădăluna: Cam așa ceva, vă rog domnule Rotundan, știți cumva de unde vine mingea asta și de ce m-a adus aici dacă poartă stema regelui Harbuz?

Mădăluna scoate o minge mică de aur din buzunar. Fiecare din cei trei întinde mâna pe rând, ia mingea, se uită la ea, o aruncă următorului.

Rotundanul: Cine sunteți dumneavoastră?
Mădăluna: Mădăluna.
Rotundanul: Sunteți rudă cu alunele?
Mădăluna: Nu, sunt fiica regelui Mătrăgună. Aș vrea să ajung la regele Harbuz. El i-a trimis tatălui meu niște semințe din care nu au răsărit pepeni și aș vrea să-l întreb dacă ar putea face ceva să oprească războiul. Eventual, să-i dea tatălui meu alte semințe...
Rotundanul: Ah, da! Pepenii lui Mătrăgună nu au răsărit. Hm, și asta pentru că eu am uitat de ei. Regele Harbuz nu v-ar putea ajuta în privința asta, cât despre minge, cred că cineva a pierdut-o și o s-o găsească. Hi! hi! *către Mădăluna* Ce mi-ați adus în dar?
Mădăluna: Nu m-am gândit la daruri, nu am prevăzut că voi face o vizită, dar vă las mingea. A intrat într-un pepene, am vrut să o scot și m-am trezit aici.
Rotundanul *respingând cu amândouă mâinile întinse:* Nu, asta nu, o să vă trebuiască la întoarcere. Dar... aveți o rochie *umflându-se puțin* foaaaarteeee frumoaaaasăăă!
Arbus: Nu se poate, domnule Rotundan, nu vă poate da rochia pentru că știți, oamenii, mai ales domnițele, au niște reguli...

Mădăluna tace. Se retrage după stânci fără să fie văzută.

Rotundanul *foarte curios*: Ce reguli?
Arbus: Domnițele umblă îmbrăcate tot timpul cu rochii!

Cristur: Daaa! Chiar şi noaptea! Când dorm!
Rotundanul: Brustur mi-a adus rochiile lui...
Arbus: Nu cred, erau draperiile regelui.
Cristur: Rochia lui Brustur... Hi! Hi! E butoiul.
Rotundanul: Eu aşa am crezut, că sunt rochiile lui de sărbătoare.

Mădăluna îşi scoate capul deasupra unei stânci.

Mădăluna: Domnule Rotundan!

Îi aruncă rochia. Arbus şi Cristur se uită unul la altul.

Arbus: Oh, Doamne!
Cristur: Ooo!

Rotundanul priveşte cu încântare cum zboară rochia. O prinde, se îmbracă. Se leagănă, îşi netezeşte faldurile. Mădăluna apare îmbrăcată în câteva frunze mari legate cu iarbă la mijloc.

Rotundanul: Mulţumesc! Mulţumesc! *Cască ţinând mâinile la gură.*
Mădăluna: Nu m-am gândit niciodată că într-un pepene se află o ţară atât de întinsă, cu munţi şi lacuri. *către Arbus* Voi aţi intrat în acelaşi pepene?
Arbus: Nu, noi am intrat într-un pepene de lângă castel. Cred că tu ai mers până la hotarul nostru.
Mădăluna: Da, la noi nu sunt pepeni. Am mers spre răsărit, spre ţara lui Harbuz, cale lungă.
Rotundanul: Această ţară se deschide când cel ce despică pepenele îşi pune în gând să ajungă aici iar eu îi dau voie.
Arbus: Dar cum aflaţi?
Rotundanul: Gândurile celor ce vor să vină la mine îmi apar scrise pe uşă, atunci ştiu cui să deschid pepenele şi cui nu.
Arbus: Mădăluna, aş vrea să vii şi tu la Balul Pepenilor! Îţi voi trimite o invitaţie.
Mădăluna: Dacă tata nu va face război, voi veni!

~15~

Sala tronului. În faţa regelui Harbuz stă un sol cu un sul uriaş în mână. E în armură, din coif i se ridică nişte crengi negre.

Voci, şoapte îngrijorate: Solul regelui Mătrăgună! E solul lui Mătrăgună!

Un curtean îi ia sulul, i-l dă lui Arbus. Arbus citeşte în gând, desfăşurându-l. Sulul acoperă sala, e plin de litere, cuvinte, desene. Toţi stau cu răsuflarea tăiată, când şi când se iscă forfotă fără vorbe. Solul lui Mătrăgună stă încruntat, ţeapăn. Îi priveşte pe toţi cu superioritate.

Consilierul Urzică *nu mai poate să îndure:* Ce vor,

Măria ta?
Arbus *căutând cu privirea pe sul:* Pe scurt, vor... aa... pepeni și război!
Consilierul Urzică: Și ce le dăm?
Arbus: Război.

Toți în afară de Arbus și de regele Harbuz se ascund sub sul și încep să se vaite.

Regele Harbuz *dezinvolt:* Pepeni nu se poate, e afacere națională!
Arbus *citește*: „Din semințele de pepeni pe care ni le-ați trimis în semn de stimă față de măritele și luminatele noastre obrazuri de înaltă stepene, nu au ieșit pepeni, mai bine zis, nici-un-pe-pe-ne, absolut nici unul, așadar dacă nu ne dați pepeni, mâine vă vom ataca și nimeni din neamul vostru nu va mai mânca vreun pepene, nici măcar nu va mai vedea vreun pepene. Nici copiii voștri nu-și vor mai face felinare din pepeni, nici jucării din semințe multe de pepene, niciodată. Ogorul vostru se va umple de mătrăgună.”

Cei de sub sul se mișcă mai mult.

Consilierul Urzică *agitând joardele*: Asta-i culmea! Nouă ne-au putrezit pepenii ani la rând și nu ne-am supărat pe nimeni!
Regele Harbuz *ținându-se cu mâinile de coroană*: Cine ne-a pus să le trimitem semințe, acum ce ne facem? Nu mă pricep deloc la războaie!

Solul rânjește satisfăcut.

~16~

Strigăte, văicăreli: Vin soldații lui Mătrăgună, vin soldații lui Mătrăgună!

Semiîntuneric. Dintr-o parte a scenei intră soldații lui Mătrăgună, cu coifuri cu crengi, din cealaltă parte intră soldații lui Harbuz, cu capete din pepeni scobiți și luminițe aprinse. Scot fum. Toți sunt înarmați cu săbii. Regele Mătrăgună poartă pe cap, între crengi, cornul lunii cu boabe de mătrăgună în vârfuri. Se luptă. Soldații lui Mătrăgună ezită, gesturi de groază.

Regele Mătrăgună *cu sabia ridicată*: Soldați, după inamici înainte!

Soldații cu crengi pe cap cad sau o iau la fugă. Regele Mătrăgună se învârtește debusolat. Se oprește, se uită lung la soldații lui Harbuz.

Regele Mătrăgună: Soldați, după pepeni înainte!

Se oprește rătăcit.

Regele Mătrăgună: Dar oare cu cine ne luptăm, cu pepenii sau cu inamicii?

~17~

Curtea regelui Mătrăgună. O sală de primire. Un rege musafir stă într-un jilț.

Un curtean: Bine ai venit, Măria ta! Imediat sosește și Măria sa, regele Mătrăgună. Măria ta, nu cumva să poftești pepeni, chiar dacă te îmbie. Sunt din smarald, iar lui Mătrăgună îi place să se creadă că sunt adevărați... ar fi o jignire...
Musafirul: Ah, mulțumesc că mi-ai spus!

Musafirul scoate un ban, îl strecoară în buzunarul curteanului. Intră regele Mătrăgună, se îmbrățișează cu musafirul. Se așază în celălalt jilț.

Mătrăgună: Nu pot să rabd așa o umilință, este prima înfrângere pe care am suferit-o în viața mea! Și încă de la cine! De la Regele Harbuz, mort după pepeni, care sapă pe ogor în rând cu țăranii.
Musafirul: Trebuie să ne răzbunăm, Măria ta. Ai să vezi că o să-i batem. O să-i batem!
Mătrăgună: Ascultă, am un plan!

Intră Iscoada.

Iscoada: Măria ta, dețin informații că prințesa Mădăluna a fost la bal!
Mătrăgună: La baaaaal?
Iscoada: Da, la balul vecinului!
Mătrăgună: La balul vecinului! Phiiiii! Dar la care vecin, la vecinul de la nord, de la vest, de la est sau de dedesubt?
Iscoada: De la est, Măria ta!
Mătrăgună: Aiiiiii! La balul lui Harbuz! La inamicul Harbuz!
Iscoada: Da, la Balul Pepenilor dat în cinstea victoriei Regelui Harbuz asupra...
Mătrăgună *face un gest ca și cum ar arunca în iscoadă*: Câșșt! Tăcereee! Se foiește în jilț. Asta nu se poate!
Iscoada, musafirul: Nu se poate, nu se poate!
Mătrăgună: Fata asta trebuie pedepsită... E lipsă de loialitate!... Aduceți-o pe Mădăluna!

Intră Mădăluna.

Mătrăgună: Sunt foarte supărat pe tine, fiica mea, poți

să-mi spui ce-ai căutat la Balul Pepenilor?
Mădăluna: Nu am fost la nici un bal, nu s-a ținut, sau mai bine zis am fost la un bal cu mingea, la un meci de handbal.
Mătrăgună: La Harbuz?
Mădăluna: Da, la Harbuz.
Mătrăgună: E de neînchipuit ce-ai putut să faci. Sau nu știi că am fost învinși de ei de curând? Prin vicleșug?
Musafirul: Prin vicleșuuug, prin vicleșug!
Mădăluna: Tată, este nedrept ce faci, acești oameni sunt pașnici. Am fost să le explic că a fost o greșeală din partea ta, că te simțeai rău. Dar că intențiile...
Mătrăgună: Ceee? Mă simțeam rău? Oare mă simt rău? Se pipăie pe frunte, pe piept. Aduceți-mi un ceai!
Musafirul: Ei, bolile sunt motive plauzibile, în general...
Mădăluna: Dar că intențiile noastre sunt de pace. De aceea am jucat handbal, cu fiul lui Harbuz, prințul Arbus.
Mătrăgună: E ceva de neimaginat. Cum îți permiți să răstorni ceea ce gândește tatăl tău și regele tău?
Musafirul: E bine, Măria ta, lasă că de abia i-a amețit puțin, acum nu se vor aștepta la... la ce pregătim noi.
Mătrăgună *către Mădăluna*: Ahaaaa, spune, te-ai gândit cumva să-i derutezi?
Mădăluna: Nu.
Musafirul: Eu cred că la asta s-a gândit dar nu-i era prea clar.
Mătrăgună: Lasă că m-am gândit eu. Și te-ai dus călare ca de obicei, hm.
Mădăluna: Da, călare.

Mătrăgună: Ți-am luat o decapotabilă și tu călărești iapa!
Musafirul: Ei asta nu-i prea rău, că face mișcare.
Iscoada: Ceva totuși e ciudat în povestea asta, Măria ta...
Mătrăgună *cu gestul de a arunca în iscoadă:* Câșșșt! Ce să fie ciudat, nu-i nimic ciudat! S-a dus la un bal la care a alergat după o minge.
Iscoada: Niciodată nu mi-a plăcut să mă joc cu mingi. Mereu mi-au dat bătaie de cap.
Musafirul: În general mingile dau bătaie de cap atunci când sunt aruncate așa, la întâmplare.
Iscoada: Eram în urma prințesei, ascuns în tufișuri. O minge mică venea rostogolindu-se pe pământ de undeva. S-a oprit la picioarele ei. Prințesa a ridicat mingea, s-a uitat la ea, apoi mingea a sărit sau i-a căzut din mână. Prințesa a mers după minge până la hotarul lui Harbuz și...
Mătrăgună: Șiii?
Iscoada: Acolo mingea și prințesa au dispărut așa, ca prin farmec.
Mătrăgună: Ei, asta n-o mai cred!
Iscoada: Dar Măria ta, trebuie să mă crezi. Știi că sunt foarte bun, știi câte probe am dat pentru angajare, ce punctaje am scos la „de-a-v-ați ascunselea” și la „de-a baba oarba”!
Mătrăgună: Dacă a pierit așa, sub nasul tău, asta dovedește că nu ai dat destule probe sau că au fost prea ușoare.

Musafirul: Şi nu a fost la bal ci la handbal.
Mătrăgună *către iscoadă:* Ha! Încă un punct negru. Piei de aici! către Mădăluna: E adevărat că ai găsit o minge?

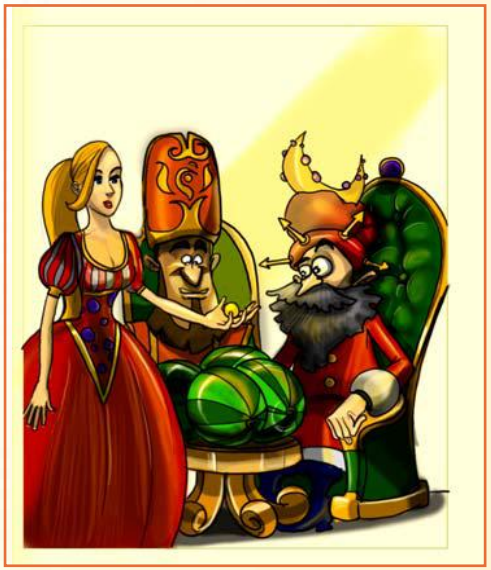

Mădăluna scoate mingea de aur din buzunar. Mătrăgună şi musafirul sucesc mingea pe toate părţile.

Mătrăgună: E adevărat că ai dispărut împreună cu mingea asta?
Mădăluna: Ce pepeni frumoşi, tată! De unde-i ai?
Mătrăgună: Azi au fost culeşi. Să nu spui că-ţi plac pepenii.

Mădăluna *ironică:* Nuu, mie nu.
Mătrăgună *ameninţător către musafir*: Vrei cumva pepene, Măria ta?
Musafirul: Nici vorbă, nu-mi plac pepenii, mi se strepezesc dinţii.
Mătrăgună: Mădăluna, nu cumva întârzii la ora de călărie?
Mădăluna: Azi nu am ora de călărie dar merg să-mi pieptăn iapa.
Mătrăgună: Păi poţi să mergi, fiica mea!
Mădăluna: Mulţumesc, tată!

Mădăluna iese, se întoarce.

Mătrăgună: Ce mai e?
Mădăluna: Mingea!

Mătrăgună îi aruncă mingea.

Mătrăgună *către musafir*: Îi vom ataca din nou peste o lună, aşa au calculat astrologii, că atunci va fi momentul prielnic.
Musafirul: Am auzit că aveţi la curte nişte astrologi străluciţi!
Mătrăgună: Da, daaa, străluciţi, foarte străluciţi! Atunci vom porni războiul cu Harbuz. Am întocmit cu ajutorul lor un plan care nu poate da greş. Avem nişte soldaţi mai speciali care îi vor distruge pepenii şi după aceea să-l văd eu pe Harbuz, pe viteazul Harbuz, care se vaită când

aude de război și trimite pepenii de pe ogor la luptă în loc de soldați!

Intră un curtean și îi aduce lui Mătrăgună ceaiul cerut. Mătrăgună și musafirul își apropie capetele cu ochii strălucind. Vorbesc în șoaptă în timp ce lumina se stinge.

~18~

Un ogor noaptea. Arbus, Brustur și Cristur stau la pândă. O pancartă pe care scrie: Balul Pepenilor în cinstea victoriei regelui Harbuz asupra regelui Mătrăgună. Șoapte, ecouri de pași.

Arbus *citește o scrisoare*: „Din partea Rotundanului, pentru prințul Arbus. După baia în Lacul Somnoros, am adormit vreme lungăă, lungăă, în frumoasa mea rochie, până azi. Nu mai pot aduce la viață semințele acelea. Așadar pregătește-te deoarece Mătrăgună va ataca din nou. Dar atunci voi fi treaz. Cu părere de rău, Rotundanul Rotundanilor" *Împăturește scrisoarea.*
Cristur: Bietul Rotundan, a adormit după baie!
Brustur: Bietul Mătrăgună!

Siluete de hârciogi. Clefăit.

Arbus: Oare ce fac ăștia aici, așa de mulți? *către siluete* Ei, ce faceți aici? Veniți să stăm de vorbă!

Siluetele se ascund. Tăcere mai lungă. Un hârciog sare foarte aproape de ei, pe neașteptate. Cei trei tresar.

Hârciogul *către fiecare:* Pepeni pretutindeni! Pepeni pretutindeni! Pepeni pretutindeni!
Arbus: Asta ce mai e?
Brustur: Cred că este în loc de „bună seara"!
Hârciogul *își arată incisivii:* Eu sunt căpetenia mercenarilor lui Mătrăgună. El și aliatul lui ne-au trimis să mâncăm *Înghite în sec.* toți pepenii regelui Harbuz!
Arbus: Ahaa, și voi l-ați ascultat!
Brustur: N-auzi că sunt mercenari?
Căpetenia: Întocmai, chiar așa am zis, mercenari, luptăm pentru hrană! Dar am acceptat asta cu inima îndoită.
Arbus: Adică ați acceptat să mâncați pepenii noștri cu inimi îndoite?
Cristur: Poate cu dinții îndoiți?
Căpetenia: Of! Am acceptat să fim mercenarii lui Mătrăgună cu inima îndoită pentru că Mătrăgună ne-a înșelat ultima oară.
Brustur: Cum v-a înșelat?
Căpetenia: Ne-a pus să-i doborâm un copac uriaș pentru o ceapă, noi ne-am așteptat să primim câte o ceapă de fiecare dar el ne-a dat o ceapă pentru toți o mie. Am încercat să desfoiem ceapa să o împărțim. Mare parte din noi nu am primit hrană dar am plâns toți.
Cristur: Cred și eu!

Arbus: Noi n-o să vă înşelăm, luptaţi pentru noi!

Căpetenia tace. Îşi freacă faţa cu labele.

Arbus: Gândeşte-te, să zicem că Mătrăgună şi aliatul vă dau pepenii noştri acum, dar peste trei zile, trei săptămâni şi trei luni ce veţi mânca?
Cristur: Peste trei ani?
Brustur: Peste trei vieţi?

În depărtare se ridică încet crengile soldaţilor lui Mătrăgună.
Arbus: Dacă veţi lupta alături de noi împotriva lui Mătrăgună...
Brustur: Şi a aliatului lui...
Arbus: Şi a aliatului lui, veţi avea pepeni din belşug să vă umpleţi burţile cele nesăţioase, oricând doriţi. Ce zici?

Căpetenia se frământă, tace. Arbus, Brustur şi Cristur privesc cu nelinişte în depărtare.

Căpetenia: Pepeni pretutindeni!
Arbus: Asta ce-o fi însemnând?
Cristur: Cred că un fel de „da!”

Arbus întinde mâna către hârciog. Acesta îi strânge mâna.

Arbus: Acum! Acum! Mergeţi şi mâncaţi cât mai mulţi pepeni!
Căpetenia *către hârciogi:* Haideţi viteji,
Haideţi la vreji!
Să ne grăbim, să ne grăbim,
Pepenii dulci să-i ronţăim!
Ascute-ţi bine dinţii tăi lungi,
Coaja cea groasă să o străpungi!

Umbrele hârciogilor cresc tot mai mari, ronţăitul se aude mai tare.

~19~

Regele Mătrăgună faţă în faţă cu un hârciog mult mai înalt şi mai gras ca el.

Hârciogul: Ia spune, Măria ta,
Din câţi pepeni m-am făcut aşa?
Regele Mătrăgună: Trei sute?

Hârciogul îl ridică şi îl lasă să cadă într-un tufiş.

Mătrăgună: Oh, m-am încâlcit aşa de rău, nu pot să ies, nu poooot, ajutoooorr! Soldaţii mei!

Intră Mădăluna.

Mădăluna *îl ajută să iasă din tufiş:* Tată, tată, şi de data asta ai mâncat bătaie!

Regele Mătrăgună: Mădăluna! Ce cauți aici? Oh! Soldații mei, unde-mi sunt soldații?
Arbus: Mădăluna!
Mădăluna: Arbus!

Arbus și Mădăluna se îmbrățișează.

Mătrăgună: Ei da, bătaie am mâncat și de pepeni m-am săturat!
Arbus: Opriți lupta! Pace!

Hârciogii se fac mici cum au fost înainte de luptă.

Alte voci: Opriți lupta! Pace! Pace!
Cristur *intră:* Pace și pepeni!
Consilierul Urzică *intră agitat, solemn*: Tăcereee! Asta eu anunț! E de datoria mea!

Se urcă pe un pepene și strigă: Pace și pepeni!

Cade de pe pepene.

~20~

Un pepene în mijlocul scenei. Pepenele se clatină puțin. Din el țâșnește ca un arc Rotundanul. Partea de jos îi rămâne în pepene. Gesticulează puternic.

A fost odată un băiețel care juca handbal împreună cu alți copii. De bucurie că a câștigat, a tras un șut atât de puternic încât mingea a sărit peste câteva străzi... a aterizat în curtea unui om ursuz. Acesta a auzit mingea sărind în curte și a așteptat să vină stăpânul mingii. Peste un timp, după ce a întrebat în stânga și în dreapta, băiețelul a sosit... A bătut în poartă și i-a cerut omului ursuz mingea, cerându-și scuze totodată... Omul l-a pus pe copil să aducă mingea, i-a luat-o din mână și a înfipt în minge un cui pe care îl avea pregătit. Copilul a plecat plângând cu amar. Bine dispus, omul a intrat în casă, s-a lăsat în fotoliu și a continuat să-și citească ziarul.

A doua zi copiii se jucau cu o altă minge. Un alt băiat a făcut mingea să zboare în aceeași curte. De data aceasta mingea a intrat în casă prin geam. Omul a sărit ca ars. A spumegat în fața geamului spart. A așteptat să vină copilul, dar când acesta a intrat pe poartă, omul a rămas în loc, cu mingea în brațe și cuiul în buzunar... Băiatul era chiar el când era copil, nimeni altul.

sfârșit

Citiți şi alte cărți din colecția cărților pentru copii a Editurii LiterNet:

1. Alina Andrei, Iuliana Vîlsan - Prea frumoasa poveste a d-lui Măgar
2. Valentina Carmen Dincă, Iuliana Vîlsan - Lumea lui Ciupicilă - Mofturici
3. Kenneth Grahame - Vântul prin sălcii (traducere de Gabriela Monica Rusu)
4. Cătălina Miciu, Iuliana Vîlsan - Uşu, măgăruşul buclucaş
5. Valentina Mihart, Iuliana Vîlsan - Aventurile lui Noruleț, măgăruşul călător
6. Sînziana Popescu - Andilandi - Călătoria lui Vlad în Celălalt Tărâm
7. Sînziana Popescu - Teatru pentru prichindei: mari, mici şi mititei
8. Sînziana Popescu - Domnul de Ciocolată
9. Eliane Roussel - Două poveşti cu Papuşi / Deux histoires de Papouch's
10. Eliane Roussel - Le conte de l'oiseau bleu et du chat noir
11. Eliane Roussel - Povestea Păsării Albastre şi a Motanului Negru
12. Eliane Roussel - Zmeul din Lună / A Holdsárkány
13. Eliane Roussel - Zmeul din Lună / Der Monddrache
14. Eliane Roussel - Zmeul din Lună / El Dragón de la Luna
15. Eliane Roussel - Zmeul din Lună / Le Zméou de la Lune
16. Nicole Sima, Iuliana Vîlsan - Povestea măgăruşului
17. Mediana Stan, Mircea Drăgoi - Cucurigu-Piticot
18. Dana Stănescu - Motanul Suki şi floarea
19. Eduard țone, Iuliana Vîlsan - Aventurile măgarului Alfred
20. Lucia Verona, Gabriela Vrânceanu Firea, Radu Preda, Olga Delia Mateescu, Cristina Grecu - Carte de poveşti

Lista completă a volumelor din colecția pentru copii se află la **http://editura.liternet.ro/catalog/toate/0/2/Carti-pentru-copii.html**. Lista completă a volumelor publicate de Editura LiterNet se află la http://editura.liternet.ro/catalog.
Toate volumele pot fi descărcate gratuit de pe siteul LiterNet pentru uz personal. Reproducerea lor pe alte siteuri este interzisă.

Citiți şi alte cărți din colecția de teatru a Editurii LiterNet:

1. George Banu - Livada de vişini, teatrul nostru: jurnal de spectator
2. Petre Barbu - Tatăl nostru care eşti în supermarket
3. Igor Bauersima - norway.today (traducere de Victor Scoradet)

4. Georg Büchner - Woyzeck (traducere de Mihaela Sîrbu)
5. Lia Bugnar - Femeia din manuscris / Omul de zăpadă
6. Ștefan Caraman - Morți și vii / Santiago el campeon
7. Gianina Cărbunariu - poimâine alaltăieri
8. Gianina Cărbunariu - Stop the Tempo!
9. Anton Pavlovici Cehov - Livada de vișini (traducere de Alexa Visarion) / Pescărușul (traducere de Maria Dinescu și Andrei Șerban)
10. Teodor Corban - Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte
11. Brian Dykstra - Strangerhorse (traducere de Gabriela Monica Rusu și Mircea Sorin Rusu)
12. Árpád Göncz - Gratiile (traducere de Anamaria Pop)
13. Thomas Jonigk - Făptașii (traducere de Victor Scoradeț)
14. Cristian Juncu - Ciupercutze
15. Franz Xaver Kroetz - 3 piese cu femei (traducere de Victor Scoradeț)
16. Dea Loher - Legaturile Klarei (traducere de Victor Scoradet)
17. Rodica Mandache - Povestea Elisabetei Rizea
18. Péter Nádas - Înmormântarea (traducere de Anamaria Pop)
19. Alina Nelega - Amalia respiră adânc / Decalogul după Hess
20. Tatiana Niculescu Bran - Brâncuși contra S.U.A.
21. Ioan Peter, Mihai Ignat, Alina Nelega, Peca Ștefan - 4atru piese
22. Tudor Popescu - 4 comedii
23. Roland Schimmelpfennig - Noapte arabă (traducere de Victor Scoradeț)
24. Géza Szocs - Busurmanii din Crîngul de Jos (traducere de Anamaria Pop)
25. Lucian Dan Teodorovici - Audienta 0
26. Katalin Thuróczy - Cina zeilor (traducere de Anamaria Pop)
27. Radu țuculescu - Ce dracu se întîmplă cu trenul ăsta?
28. Andreea Vălean - Eu când vreau să fluier, fluier
39. András Visky - Julieta (traducere de Paul Drumaru)
30. Matei Vișniec - Despre sexul femeii - câmp de luptă în războiul din Bosnia / Istoria comunismului povestită pentru bolnavii mintal / Paparazzi sau Cronica unui răsărit de soare avortat
31. Antoaneta Zaharia - Jocul

Lista completă a volumelor din colecția de teatru se află la http://editura.liternet.ro/catalog/toate/0/10/Teatru.html. Lista completă a volumelor publicate de Editura LiterNet se află la http://editura.liternet.ro/catalog.
Toate volumele pot fi descărcate gratuit de pe siteul LiterNet pentru uz personal. Reproducerea lor pe alte siteuri este interzisă.